

sanud, kui Jummal isse ei olnuks sedda
 feelnud. Kõl temmal ka olli pissut halle
 meel selle pärast, siiski ei ta tallitsend om-
 ma wiibha-himmo, ja keigeennamiste wiib-
 kas temma ilka omma naabre, Lambi
 Hinko, ja temma perre, mis läbbi
 temma siis wiimaks ka hopis hukka lüks.
 Gest, waatke, übbel päwal jätus Hin-
 riko kuaastane poeg ülle aia temma kap-
 staada joosma, ja seal temma kastege
 mängima. Ei sedda temma tigge südda
 sallind, waid kobbhe wõttis lapse hauku-
 des kobbutada, sõimada ja ärraaiada —
 laps josis ionega eest ärra, agga joostes
 wiinas Tõnno weel hiemaste, aia teiwa
 lapse pihte. Laps kukkus mabha — rist-
 lu olli poleks — ja ebimatussest ja kobb-
 misest oli ta kobbhe keletu, ja surri teisel
 päwal wannematte sureks kurbdusseks
 ärra.

ärra. Menda lüks ta omma äktilisese
 mele- omma wiibhapiidamisse, ja omma
 tiggedusse läbbi übbe ilmasita armsa
 lapse tapma, ilma et sedda eene arwas,
 ja piddi nüüd kochtumist nisse läbbi mõrt-
 sula palka sama. Surma nuhtlust mõis-
 te i temmale, ja kui ta sedda firrilo-
 sambas olli kaimud, widi tedda ärra seina,
 kus teised mõrtsukad ja wargad kangeate
 wangis petakse ja tõle sunnitakse, seui
 naad surewad.

Kellel ei tulle hirm ja wärrin peäse
 sedda luggedes? Kes ei peaks sest õppetust
 wõtma, ka wiibha wastopeäina, ja
 sedda rio- ja taplusse- ja tiggedusse-
 himmo aegsaste süddamest kustutada?
 Ke- temmale maad aiaab, kes tedda ei
 tallitse, se lähjäs ennam kurja ja patto
 teg-